

Nordost Heimdall 2 USB – Visszavágó

Nordost Heimdall 2 USB

Kicsivel több, mint fél éve írtam tesztet a Nordost első USB kábeléről, a [Blue Heaven](#)-ről, az alábbi konklúzióval: „Milyen kábel hát a Nordost Blue Heaven USB? Engem kicsit egy diétára fogott szakácsra emlékeztet, akinek nincs kedve ízesen főzni. Mindenből tesz ugyan az ételbe, de csak egy kicsit, talán azt remélve, hogy így sokaknak ízleni fog a főztye és nem riaszt el senkit. De tudom, hogy szíve szerint tenne ő mindenből többet is...

Renoméja okán sejthető, hogy tud a Nordost ennél jobb kábelt is készíteni, de tekintve hogy jelenleg csak ebből az egy USB kábelből áll a péchés portfóliója, erre most nem tudok ötöst adni. Biztos vagyok benne, hogy az amerikaiak már dolgoznak egy olyan USB kábelben, esetleg kábelcsaládon, amely ennél jobban fog sikerülni. Ár/érték arányban legalább is. Én drukkolok nekik!” Nemrég kaptam kézhez a második amerikai USB vezetékét, a Heimdall 2-öt. Nézzük a visszavágót! Gong!

A két kábel szerkezetileg is eltérő, a legfontosabb változás (természetesen a vezetők anyagán túl) hogy a kékköpenyes Blue Heaven-ben csak a két adattovábbító szál készült hatkilences, (6N) ezüstözött rézből, míg az 5V-os feszültséget csupán két szál 20AWG-s, tizenkilenc (réz)szálból sodort vezető szállítja. Ahogy Grétsy tanár úr mondaná, itt álljunk meg egy szóra! A Heimdall 2 az USB 2.0-ás szabványát teljesíti, azaz maximum 480 Mb/sec adatfolyamot képes átsajtolni magán. Ahhoz, hogy egy (csatlakozó)kábel teljesítse az USB különböző specifikációit, elképesztően sokféle iparági előírásnak kell hogy megfeleljen. Szabályozva van például a csatlakozók felületének anyaga, minimális és maximális rétegvastagsága, stb. Mi maradjunk most a kábelnél. Létezik egy amerikai szabvány, az AWG (American Wire Gauge), amely szabályozza 1-től (van 0-s is, de ez most nem tartozik ide) 40-ig a különböző vezetékek átmérőjét és a hozzájuk tartozó elektromos együtthatókat. Félreértés ne essék, most nem amatőr kábelkészítési sakkört tartok, csak próbálom boncolgatni a két Nordost közötti különbséget. Amit nem mellesleg zongorázni is lehetne. De erről majd később. A Blue Heaven az USB feszültséget „sima” rézvezetéken vitte át a DAC-ba, míg a Heimdall 2 nem tesz különbséget az adatszál és az elektromos szál anyaga között. Ezek egy saját tápellátással rendelkező DAC-nál persze nem számítanak, de egy „power over USB”-snél igen! Ezt gondolom pont

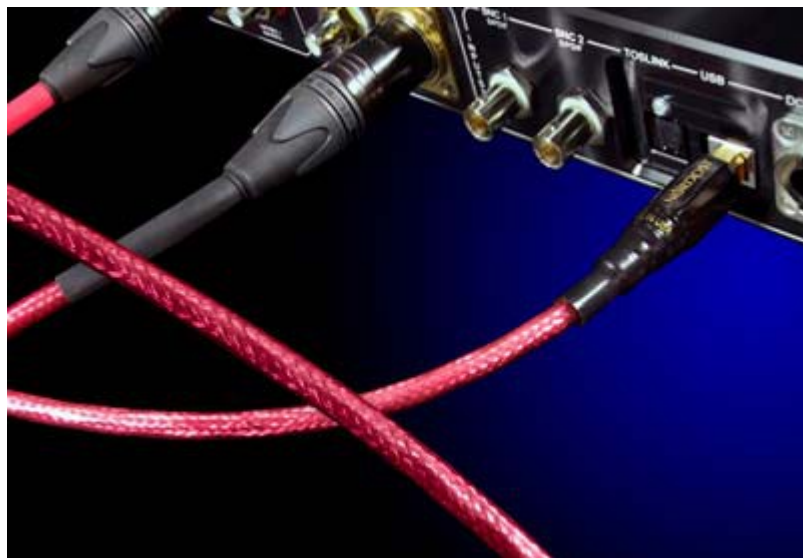
egy Nordostnak nem is kell magyarázni, jól értenek ehhez (is). Talán ez is szerepet játszhatott abban, hogy nem az elvárt teljesítményt hozta a kék mennyország.

Természetesen nem csak ebben merülnek ki a két kábel közti különbségek. A legnagyobb és leglényegesebb eltérés a vezetősálak tisztaságát érintik, a bíborköpenyes kábel már hétkilences (7N - 99.99999) tisztaságú ezüstözött rézsálakat tartalmaz, a külső köpeny viszont nem változott: maradt a bevált FEP (Flourinated Ethylene Propylene). Változott viszont az árnyékolás: kétrétegű és ezüst bevonatot kapott, szemben a sima fóliaárnyékolással, plusz, a konstrukció is új lett. Micro mono filament védelem helyett [dual mono filament](#)et kapott, amely a még kedvezőbb dielektromos viszonyokat nyújtó légszigetelést is jól közelíti.

Látható tehát, hogy a Nordost a felsőbb kategóriás USB kábelétől sem sajnálta a

Heimdall szériánál alkalmazott trükköket. De miért ne tette volna? Egy jó USB kábel semmivel sem kevésbé fontos, mint a tápkábelek, összekötők vagy a hangsugárzó kábelek. Lássuk, hogy muzsikál!

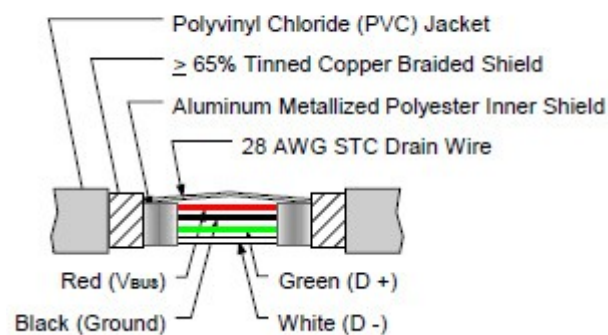
Illő, hogy ugyanazokat a zenéket vegyem elő, amiket a korábbi tesztélésnél használtam, megspékelve némi újabbal, kontrollkábelnek pedig egy AQ Carbond és egy mezei nyomtatókábelt használva. Figyelem, nem összehasonlító teszt következik! A 2 m-es Heimdall 2-öt egy trafó segítségével választottam le a laptop elektromos hálózatáról, csakúgy, mint korábban a Blue Heaven-nél, vagy a saját kábeleimnél. A Windows 8-at futtató dedikált zenelejátszó laptopot a Fidelizer5-el kezeltem a teszt előtt, csakúgy, ahogy hétköznaponként használom. A szoftveres oldal: Foobar2000 (1.3.1), Wasapi (3.2.3) Event módban, latency 733 ms. A laptopon a FoobarCon (0.97.27-fc) vezérlő is futott, amely segítségével táblagéppel irányítottam. A bontatlan csomagolású kábel dobozát én nyitottam fel, a meghallgatás előtt 72 órás folyamatos „járatásban” részesült. Én meg addig fekete lemezek koptatásával múltattam az időt. Hugh Laurie, „Let them Talk”. A lassan 3 éve debütált színész első albuma nagy siker, szeretik az emberek, még akkor is, ha sem a zongorajátéka, sem a hangja nem profi (szeretném én úgy művelni mind a kettőt, ahogy ő!), ellenben a zenéje hangulatos, érzelmes, a koncertjei pedig állítólag nagyon vidám hangulatúak. Június 20-án hazánkba látogat, aki teheti, ki ne hagyja (én sem fogom). Az album nyitószáma, a "St. James Infirmary"

bevezető taktusain azonnal hallható volt, hogy ez a kábel sokkal többet ad. Nyoma sem volt az esetlenségnek, tisztán, energikusan szólalt meg, mosottság nélkül. Különösen (és ezt később fokozottan tapasztaltam) a mélyhangok átvitelében jeleskedett, és persze nem sok hangot hagyott a lemezen. A zongora hangja különösen kedvemre volt, de nem találtam gyengélkedés jeleit a végre megnyílt magas tartományon sem. A Gipsy Kings „Roots” albuma volt a második, leforgott az egész album, a felbontása kiemelkedően jó volt a Heimdall 2-nek, a különböző húros hangszerek színesen, az kisteső szárazsága nélkül pengtek. A „Hermanos” című szám nagyon precíz hanggal, tiszta előadással fogadott, a „Petit Noya” pedig pergőn, ízesen, de színezetlenül

kényeztette a fületem. Úgy tűnik, sikerült a Blue Heaven összes hibáját kijavítani, de mielőtt levonnám a végső következtetést, jöjjön még pár lemez. Mark Knopfler ma sem maradhat ki, „Shangri-La”, sa-la-la-la-la. Meghallgattam az egész lemezt, ami kerek egészként hallatszott az amerikaival: nagyon precíz, megfogott mély szekcióval, kisimult, cseppet sem fáradt Knopfler hanggal honorálta a Nordostot. Na és a lecsengések! Biztosan ismerős az érzés, amit az utolsó hangjegyek távolodása okoz. Egyszerű a jelenség fokmérője: minél tovább lebegnek a hangok az éterben, annál katartikusabb (számomra a tovatűnő zene is az, nem csak a csúcspontok) az élmény. Sajnos a hangok hajlamosak elveszni az időben, erre szoktam mondani, hogy sok marad a lemezen (vagy a kábelekben, elektronikákban, gusztus szerint). Ebben is nagyon jó a tesztalanyunk, a kontrollként visszakötött két másik USB kábelnél is jobb ebben a „műsorszámában”, az egyiknél csak kicsivel, a másiknál utcahossznyival. Nagy örömmel hallgattam újra az egész albumot, kicsit félek, hogy ha így folytatódik, ki kell vennem a tesztlemezek közül. U tolsóként következzenek egy kis dzsessz muzsika, „Louis Armstrong and

Detail C - C (Typical USB Shielded Cable)

Duke Ellington: The Great Summit", arról is a kedvencem, a „Duke's Place". Nem egy kiemelkedően jó felvétel, de fantasztikus muzsika és ez a lényeg. Transzparens és korhú amit hallok, jókedvűen és zamatosan „húzza" a két nagy öreg, Armstrongnak megjött a kedve az örömmzenéhez, szívüket, lelküket beleadják és én felolvadok muzsikájukban.

Számtalan albumot hallgattam meg ezzel a kábellel, és még fogok is, kihasználva az időt, amíg nálam lehet a Heimdall 2. Olvasom, az induló alapáron felül (1 m) minden további méterért (2, 3 és 5) 100 dollárt kérnek a tengerentúlon. A járulékos terhek ellenére idehaza sem drágább, de alkalmazkodik a gyártó Norse 2 sorozatú kábelcsaládjának műszaki és árszínvonalához. Szó se róla, a visszavágó sikeres volt, de a siker néha sokba kerül. A Nordost megszenvedett érte!

Forgalmazó: **Audio Centrum**